

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Lauantai 7.7.2018
Lähetysseurat klo 15.30
Kaarina Rauhala

Hyvä herättäjäjuhlavieras

Mitä sinä ikävöit?

Minä olen ainakin ikävöinyt kauas, lähetystyöhön. 30-vuotiaana oli kaipaus ja kiire tehdä elämällä jotain tärkeää. Lähetystyöhön lähtö tuntui suurelta askeleelta ja varmalta ratkaisulta tehdä elämällä jotain. Ihme tapahtui, ja pääsimme lähetyskurssille monen vaiheen ja mutkan jälkeen.

Lähetyskurssilla nyt jo edesmennyt lähetti Eeva-Liisa Multala opetti meille, että muistakaa kun menette lähetystyöhön: Kristus on jo odottamassa teitä siellä. Te ette ole viemässä Kristusta mihinkään. Mutta minä ajattelin, että kyllä kai oli lupa odottaa jotain tunnetta siitä, että tässä nyt tehdään jotain tärkeää ja merkityksellistä.

Eteläisen Afrikan kuumuudessa, pölyisellä kentällä, päivät ja ympäristö sekä tehtävät muuttuivat tavallisiksi ja täytyivät puuduttavista ja usein turhaltakin tuntuvista asioista. Pankin jonossa seisomista, lasten eväiden pakkaamista koulupäivää varten, kiirehtimistä kirkkoon odottamaan väen saapumista, lääkärikäyntejä, vesilaskun selvittämistä, kadonneiden tai sellaisiksi luultujen tavaroiden etsimistä, torakoiden tappamista, vesisateen odottamista.

Katulasten nälkä ja hätä oli vastassa joka päivä, puutarhurimme ei saanut perhettään rajan yli turvaan Zimbabwesta Botswanaan, liian nuoret ihmiset kuolivat, vierauden tunne säilyi. Oli ikävä.

Silloin en ymmärtänyt, kuinka juuri ne olivat niitä tärkeitä tehtäviä ja päiviä. Nyt jälkeenpäin ajattelen, että ehkä itse Kristus oli minua odottamassa postin jonossa, katulapsen portin kolistelussa, oman lapseni innosta palavassa katseessa ja mieheni työn väsyttämässä äänessä. Silloin ikävöin jotain, mutta en tiennyt mitä.

Lähetystyö jäi. Elämä kuljetti vastakkaiseen ilmansuuntaan; rikkaaseen ja kylmään pohjoiseen, lumen ja jään sekä turvan maihin. Elämässä oli haasteita, mitattavia täyttymyksen hetkiä, merkitystä ja menoa. Silti, ikävä säilyi.

Eräänä iltapäivänä Haaparannassa, kun tulin töistä kotiin ja nousin bussista, eräs matkamies kysyi englanniksi, missä on raja. Mistä pääsee Ruotsista Suomeen, mihin voi ilmoittautua rajan ylittäjäksi? Minä viittoilin avaraani maisemaan: tuosta vaan, seuraava rakennus on jo Suomen puolella. Seuraavana päivänä oli uusi matkalainen, kohta kolme ja parin viikon kuluttua jo bussilasteittain, satoja ihmisiä Syyriasta, Iranista, Afganistanista, Eritreasta hakemassa turvaa ja rauhaa.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21
62101 Lapua
Puh. 06 4335 700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Sain aloittaa uuden työn turvapaikanhakijoiden ja pakolaisten parissa. Yhdessä aloimme etsiä merkitystä, yhteyttä, tehtävää ja arvoa uudessa maassa. Päivittäin opimme asioita.

Afganistanilainen nainen kiittää spontaanisti jumalaansa onnistuneesta ompelusaumasta. Kysyn somalialaiselta yksinhuoltajaäidiltä, kuka häntä auttaa. "Allah", saan nopean vastauksen ja katse kääntyy ylös ja sitten hymyillen minuun. Kieltämme ja kulttuuriamme osaamattomat kristityt nuoret miehet ja naiset sekä sellaisiksi haluavat kumartuvat luontevasti rukoukseen ja täyttävät ehtoollispöydän. He kertovat minulle, kuinka kirkossa on ainutlaatuinen rauha ja hyvä olo. He kutsuvat naapurinsa mukaan kirkkoon ja kasteopetukseen. Hetkittäin en kaipaa mihinkään.

Huomaan yllättäen tekeväni työtä ja eläväni elämää, johon minua lähetyskursilla valmistettiin. Itse olin jo luopunut kutsusta, jonka koin saaneeni lähetystyöhön lähtiessä. Ajattelin ehkä Jumalankin todenneen, että ei minusta oikein ollut ilosanoman viejäksi. En tuntenut Jumalan uskollisuutta. En tiennyt, että Jumala voi pitää kiinni kutsustaan, vaikka me sen jättäisimme.

"Minä olen teidän kanssanne kaikki päivät." Kaikki. Myös silloin, kun luulemme olevamme kaukana merkityksestä ja ikävöimme.

Nyt jälkeempäin ajattelen, näinkö Kristus tuli minua Haaparannassa vastaan? Kysymään tietä ja neuvoa, pyytämään apua, turvaa ja ystävyyttä. Usein kysyjä onkin opettanut minua, ystävyyttä hakeva antanut ystävyyttä. Siksi uskallan ajatella, että itse Kristus saapui opettamaan turvautumista Jumalaan, rukouksen merkitystä ja ehtoollisen salaisuutta.

Ei ole kysymys siitä, mihin me ehdimme tai mitä jaksamme tai osaamme. Kristus tulee silti luoksemme. Ehkä hän tulee luoksemme tavallisessa arjessa, tavallisilta tuntevien töiden ja tavallisten ihmisten muodossa, silloin kun jätämme tai unohtamme oman tärkeytemme, omat kutsumuksemme. Hän tulee neuvoa tai leipää tarvitsevan pyynnössä, tietä kysyvän hahmossa, jonossa hidastelevan kankeissa liikkeissä, lapsen avun tarpeessa. Hän todistaa ylösnousemuksesta aamussa, kun väsynyt jaksaa nousta päivän tehtäviin. Hän todistaa armosta, kun vihasta ja kostosta luovutaan. Hän tulee seuraksi, kun tie on pitkä. Ja hän tulee antaen sinulle lämpimän leivän, ystävällisen katseen, rohkaisevan sanan ja ilonpilkahduksen. Hetken on ikävä poissa.

Opettajan ja oppilaan, tulijan ja vastaanottajan, uskovan ja ei-uskovan, tietä kysyvän ja neuvojan osat vaihtelevat, sekoittuvat ja molemmat voivat aavistaa Jumalan toimivan.

Kristus syntyy ihmiseksi joka päivä, sinun ja minunkin arjessa. Sillä Kristus ikävöi lähellesi.